

konodárství uchylujeme proto, abychom ulehčili důkaz, že rozhodné skutečnosti v daném případě nastaly, jak toho žádá zájem na jednotnosti rozhodování, současně se však musíme smířiti se skutečností, že pomocí praesumpce můžeme svůj ideál jen neúplně vyjádřiti. Záleží-li nám — abychom zůstali u našeho příkladu — na bezpečnosti dopravy, pak pevným stanovením maximální hranice rychlosti jednak nevystihneme všech případů, kdy jízda byla nebezpečná, protože rychlost není jedinou složkou nebezpečnosti jízdy, na druhé straně pak nepotrestáme ty, kteří, maximální hranici nepřekročivše, přece bezpečnost ohrozili. — Tenor Flandrakovy kriminálně-politické práce je v tom, aby praesumpce, v nichž spatřuje, často ovšem nutné, zlo v moderním trestním právu, byly redukovány na minimum. Měřítkem při této reformě jest mu poměr mezi užtkem praesumpce, jevícím se v ulehčení důkazního břemene, a mezi škodou jí způsobenou, záležející v tom, že jen neúplně vyjadřuje to, co jsme jí chtěli vyjádřiti. Kritice platných předpisů rakouského, a tedy ve značné míře i čs. trestního práva, s tohoto hlediska věnuje pak autor valnou část své zajímavé publikace.

Kert.

SOCIÁLNÍ POJIŠTĚNÍ. S komentářem Dr. Jindřicha Tučného. Právo československé. Sborník zákonodárství a judikatury, roč. I., č. 8, Praha 1934, 8°, str. 572. — S pohotovostí, kterou si vytкло vydavatelství sborníku »Právo československé«, vychází zde již koncem září komentovaný zákon o pojištění zaměstnanců pro případ nemoci, invalidity a stáří ve znění posledních novel (nař. č. 112/34 a 143/34). Kniha po stručném úvodě autora obsahuje novelovaný text zákona, k jehož paragrafům autor připouje jednak význačnější výňatky z důvodových zpráv k původnímu zákonu z r. 1924 a k novele z r. 1934, jednak výkladné poznámky svoje, jednak judikaturu a jiná rozhodnutí. Vlastní poznámky autorovy jsou povahy spíše didaktické, upozorňují na souvislost zákonných ustanovení, na jiné právní normy komentovaným zákonem dotčené atd. Zřejmě snaží se býti co nejstručnější. Největší část komentáře zabírá judikatura, kterou autor uvádí v souvislém výkladu k jednotlivým normám s citacemi dat judikátů v závorkách. Po této stránce obsahuje kniha materiál velmi bohatý. Je přirozené, že sociální pojištění, které zahrnuje nejpočetnější třídu obyvatelstva t. j. několik milionů pojištěnců, vykazuje ve svém ohromném aparátu správním a soudním za několik let své účinnosti již dnes přímo nepřehledné množství rozhodnutí zásadní povahy. K tomu přistupuje množství oběžníků Ústřední sociální pojišťovny uveřejňovaných v jejím Věstníku a — pokud jde o nemocenské pojištění — řada ještě předpřevratových rozhodnutí rakouského správního soudu atd., které ještě i dnes bývají praxi vodítkem. Z toho všeho Tučného komentář zachycuje — byť jen ve formě stručných právních vět — všechno nejvýznamnější. A tímto výběrem a shrnutím velikého materiálu, který jinak by bylo shledávati v různých sbírkách, věstnicích a starších komentářích, přinesl autor pro praxi příručku velmi dobrou.

Jinak kniha — ne vinou autora, nýbrž patrně podle intencí vydavatelstva — neobsahuje ničeho více než právě text zákona v dnešním znění s uvedenými poznámkami. Neobsahuje ani obvyklého úvodního podrobnějšího výkladu o vývoji pojišťovacího zákona, ani otisku jiných zákonů a norem k výkladu a použití komentovaného zákona potřebných, ani konečně věcného rejstříku. I typograficky je kniha vypravena dosti jednoduše: nemá orientačních hlaviček na horním okraji stránek ani — což bych pokládal za nedostatek citelnější — žádného označení, které zákonné ustanovení bylo změněno novelisací z r. 1934, ačkoliv by jistě — už pro posuzování starších případů — bylo vítáno, kdyby u každého ustanovení bylo již na prvý pohled patrné i to, pochází-li jeho znění z r. 1924, 1928 či 1934. Všechny tyto námitky týkají se však celého sborníku, v daném případě však více vynikly, poněvadž tu jde o číslo jak objemem větší, tak obsahem významné.

Zdeněk Neubauer.